

Ons gezin

Er zweefde een fee de eetkamer binnen. Beslist. Haar zweefvlucht trok een doorzichtig lichtgroen spoor door de ruimte. Ik wist het zeker. Mijn broer wist het zeker. Mijn vader twijfelde en mijn moeder zat te breien. Haar viel nooit iets op als het een kleur groen had. Zelfs niet als het een fee betrof die een spoor trok boven de afkoelende kastanjesoep. Maar dan was het een spoor in een kleur groen en die viel mijn moeder niet op, ook niet als ze zat te breien. Mijn broer keek naar mij wat ik zou doen. Een fee in je eetkamer is ook voor ons niet echt iets dagelijks. Ik was dus niet voorbereid. De fee zweefde nog wel, het kon precair worden als zij bijvoorbeeld op de rand van de soeppan zou gaan zitten. Als ze dat als een kip zou doen, zou ze onvermijdelijk in de soep vallen. Mijn broer houdt niet van kastanjesoep, weet ik, en ik lust 'm niet met fee. Zeker niet met rauwe fee. In de kleur zweefgroen.

In deze precaire omstandigheden staakte moeder midden in een averecht en stelde voor de soep op te dienen. Het gezicht van mijn broer vertrok als betrok en ik bleef geconcentreerd naar de fee staren. Die was als een kip evenals een kraai met pootjes op de rand van de pan gaan zitten en daarna toch als een kip in de soep gevallen. Vader wilde zich ermee bemoeien door met het theezeefje de fee uit de soep te zeven. Hij maakte de grap dat het zeefje dan een feezeefje was geworden, maar niemand lachte. Ook moeder niet, want die lacht nooit als ze net het breien heeft gestopt.

ZEven=ElF=Xx; een!10+ twee!10+tien